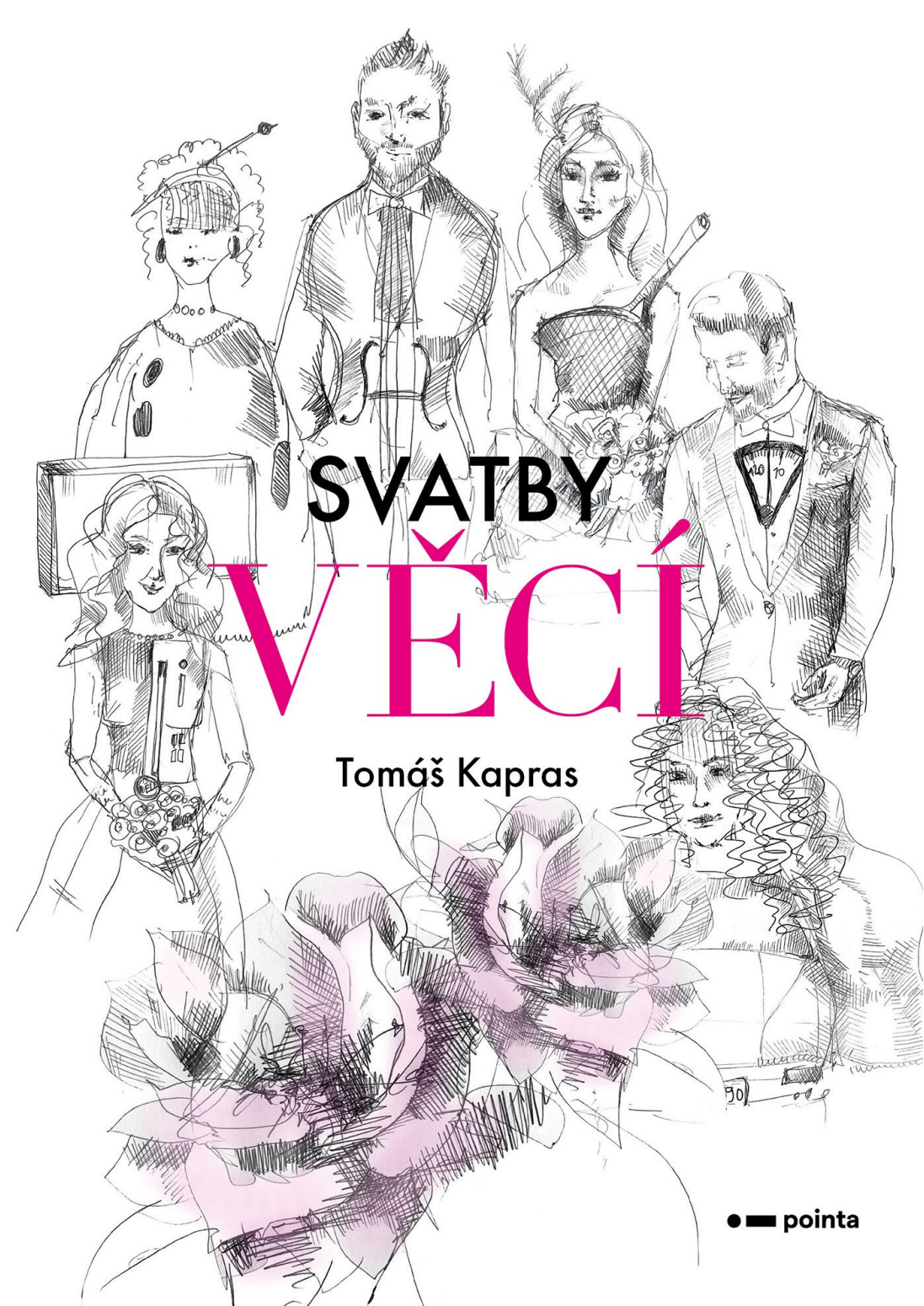

SVATBY VĚCÍ

Tomáš Kapras

Svatby věcí

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

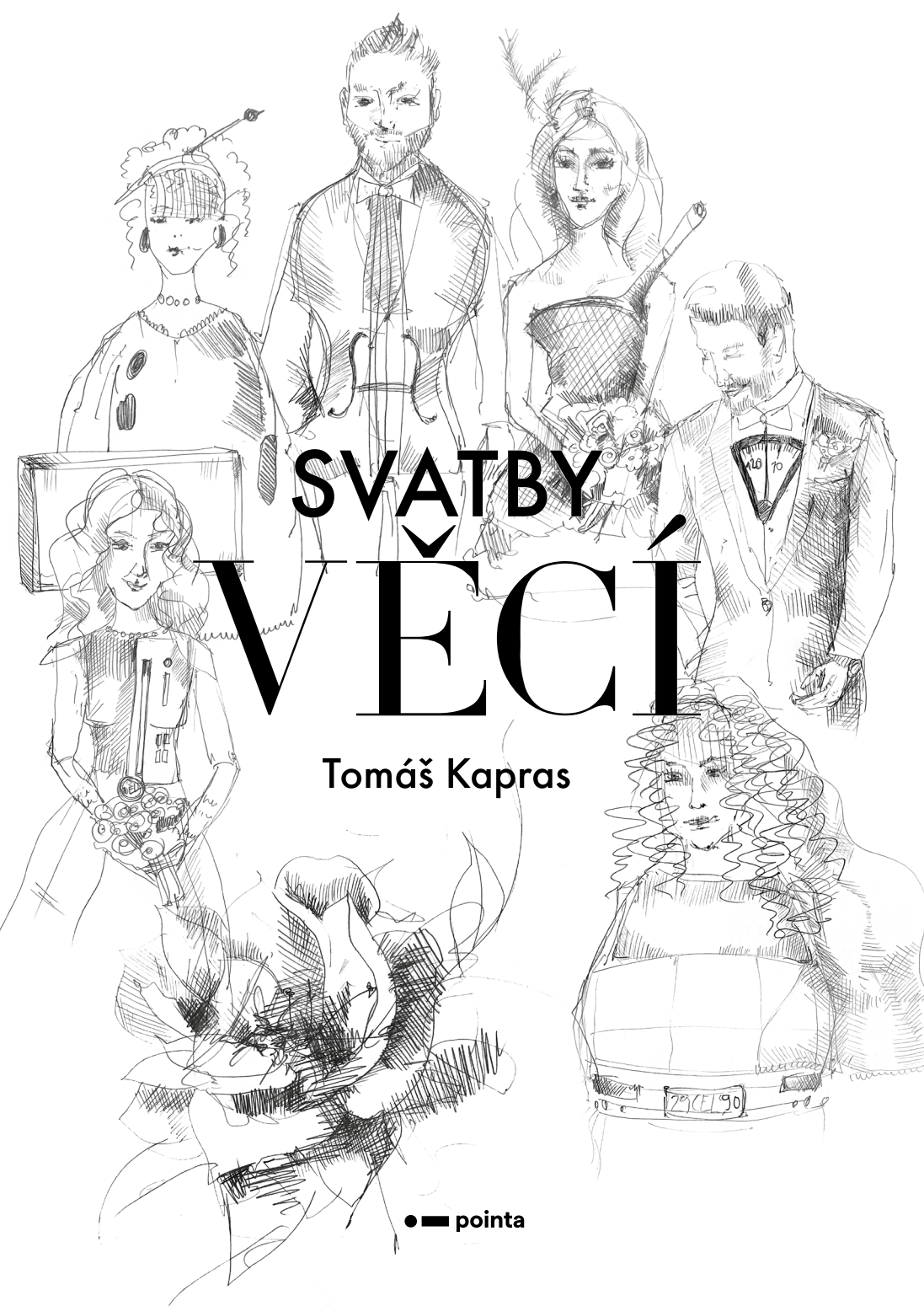

Tomáš Kapras

Svatby věcí – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

SVATBY VĚCÍ

Tomáš Kapras

SVATBY VĚCÍ

Copyright © Tomáš Kapras, 2024

Design © Zuzana Bürger, 2024

ISBN tištěné verze 978-80-7691-408-7

ISBN e-knihy 978-80-5664-262-7 (1. zveřejnění, 2024) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-5664-263-4 (1. zveřejnění, 2024) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-5664-261-0 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)

Moc děkuji všem lidem, bez kterých by kniha *Svatby věcí* nevznikla.

Múzy, které mi nejvíce pomohly napsat a dokončit tuto knihu:

Eva Trčková
Eva Kadlecová
Zuzana Bürger
Robert Vlček
Anna Lášková
Zuzana Koudelová
a Pointa

Můj velký dík patří mecenášům knihy:

Magdaléna Kaprasová
Petr Vosecký
Marie Kaprasová
Jaroslav Kourek
Filip Kapras
Jan Herget
Jan Kapras
Blanka Vajglová
Renata Kaprasová
Eliška Zálešáková
Veronika Kotková
Jitka Staňková
a Jiří Kapras – vzpomínáme ♥

A děkuji též všem, kteří si knihu předkoupili v závěru roku 2023 v před-prodejové kampani nakladatelství Pointa.

Malé doporučení:

Tato kniha je dvourychlostní, tedy přesněji řečeno určená pro dvojrychlostního čtenáře. V textu se objevují podrobnosti o různých tématech (např. historie panenek), která jsou některým postavám blízká, ale rychločtenář, kterého tyto podrobnosti nezajímají, může pasáž přeskóčit a v ději o nic nepřijde. Vždy na to bude dopředu upozorněn: „*Ty, čtenáři, který spěcháš, přeskoč... A spěchavý čtenáři, vrať se.*“

1. kapitola

Milý čtenáři, prosím, nenech se zaskočit tím, že tě v první kapitole seznámím s velkým počtem postav. Představ si situaci, že přicházíš na svatbu, kde skoro nikoho neznáš, a během krátké chvílky potkáš mnoho neznámých lidí. Na začátku se budeš rozkoukávat, ale nebude to trvat dlouho a, jak pevně doufám, začneš si s hrdiny této knihy brzy tykat.

„To, co teď uvidíte... Víte... Zkoušíme tu něco jiného, nového. Mějte s námi trpělivost, ale náš cíl je jasný, najít toho správného partnera. Dejte tomu šanci,“ prohlásila energicky Berenika. Žena středních let měla oblečený slušivý modrý kostýmek s kalhotami, který připomínal stejnokroj námořního kapitána. Šla pomalu o francouzských holích po dlouhé chodbě plné dveří. Pátavě se otočila na mladou ženu Veroniku, která kráčela vedle ní.

„Je dobře, že jste se dnes přišla podívat.“

Veronika přikývla: „Chci být jenom takový tichý pozorovatel, abych věděla, co mě asi čeká na mé svatbě.“

„Jestlipak víte, pane Herberte, že podle některých studií je svatba třetí nejvíce stresová událost v životě člověka? Hned po úmrtí a vážném úrazu či nemoci v rodině. Prý proto, že je třeba zařídit tolik věcí. Obřad, hostina, ubytování. A také, jak se píše v těch studiích, se na svatbě často sejdou lidé, kteří se nesnášejí. Rozvedení rodiče, rozhádaní sourozenci, bohatá, ale nesnesitelná tetička. A nevěřil byste, že si prý někdo na svou svatbu dokonce pozve bývalé partnery, no...“

Robin, mladý, nakrátko ostříhaný muž, měl na sobě tmavý oblek s jemným modrým proužkem a kolem krku měl zavěšená sluchátka od walkmana. Vesele se podíval na Herberta, oblečeného v černém hudebním fráčku. Ten stál opřený o mohutný stůl a vytřeštěně, s pootevřenou pusou zíral před sebe.

„Oční kontakt udržujete, viditelně vás to zajímá, to jsem rád,“ usmál se spokojeně Robin a pokračoval: „Asi víte, že výraz sňatek staročesky znamenal též shromáždění, sbor, spojení, počátek a...“

Oba muži stáli ve velké místnosti u obřadního stolu, kde byl také vyleštěný a nablýskaný stojánek na noty.

Bylo tu dusno, i když okna byla dokořán a vítr lehounce pofukoval, jak prozrazovaly záclony, které se nepatrně pohupovaly.

Do místnosti vtrhla majitelka svatební agentury Velký den Dana. Upravená, dlouhovlasá černovláška, které by vůbec nikdo nehádal čtyřicet šest let, snad také proto, že tahle šik ženská byla nabitá ohromnou energií, kterou by jí mohly mnohé dvacítky závidět. Měla na sobě slušivý kostýmek červené barvy a kratšího střihu nad kolena, doplněný zlatým křížkem na krku.

Ustaraně se rozhlédla. Před sebou měla několik řad křesílek, která byla jen tu a tam obsazená. Uprostřed mezi židlemi byla připravena svatební cestička, zakrytá červeným kobercem, který vedl až k obřadnímu stolu s krajkovým ubrusem. Před ním stál Robin a stále cosi vyprávěl Herbertovi.

Do místnosti za Danou trochu udýchaně přiběhl její muž Hynek. Dana se na něj s nadějí podívala, ale muž jen zavrtěl hlavou. Jeho holá lebka se nepotila. Jeho tělo obepínal tmavě modrý oblek šitý na míru.

V ruce držel tác, na němž stály skleničky a láhev slivovice.

Zamířili ke kameramanovi Otovi, vysokému, hodně hubenému mladému muži, který stál v rohu místnosti hned vedle připravených kláves a pečlivě si nastavoval kameru.

„Panáček,“ usmál se Hynek a nabídl mu malou sklenku čiré slivovice.

„Panenka by nebyla?“ Ota do sebe obrátil slivovici a zhluboka se nadechl. „Eeee... Ta přše.“

„Domáci, moravská,“ usmál se Hynek.

„Moc se omlouváme, budeme mít trochu zpoždění,“ smutně se usmála Dana.

„Ještě nedorazil oddávající,“ dodal její muž.

„Nespěchám.“

Dana se naklonila k Hynkovi a zašeptala: „Tomu už ani kapku. To budou záběry...“

„Neboj, natočí to dobře.“

„Proč jsi sem tu slivovici vůbec nosil?“

„No co, když budou lehce piclí, budou hned veselejší a přístupnější, to je osvědčená věc.“ A pro sebe šeptem dodal: „V nejhorším je vožeru všechny.“

Manželé proběhli kolem menšího, podsaditého muže Čenka, který byl napasovaný do starého kvádru ještě z tanečních. Lehce kývl Hynkovi na pozdrav, zatímco si usilovně čistil mnohadioptrické brýle.

„Co ten tu dělá?“ šeptla Dana.

„Přišel se jen podívat,“ odpověděl nevinně Hynek.

Dana na svého muže ostře pohlédla.

Oba se přesunuli o kousek dál k mladé, nakrátko ostříhané dívce s fotoaparátem, Jitce Ptáčkové, která měla na sobě dlouhé bleďmodré letní šaty s motýlky. Seděla na kraji jedné ze židlí a nezkušeně zápasila se složitým přístrojem.

„Panáček?“ nabídl jí Hynek skleničku.

Jitka nejdřív zavrtěla hlavou a dál se roztřeseně snažila namontovat objektiv do těla fotoaparátu.

„Na kuráž,“ nedal se odbýt holohlavý muž.

Dívka se zarazila, vzala si skleničku a její obsah do sebe kopl. Obličej jí celý zrudl.

„Já normálně nepiju, ale jsem trochu nervózní. Ještě nikdy jsem nefotila na svatbě, ale když mě o to paní Berenika požádala...“

„Všechno je jednou poprvé, to zvládnete,“ uklidnil ji Hynek a vzal si od ní skleničku, kterou stále svírala v ruce.

„Jitko, nezlobte se, máme zpoždění...,“ omlouvala se majitelka svatební agentury.

„Nedorazil oddávající,“ doplnil Hynek.

„Zatím nedorazil oddávající,“ opravila manžela Dana a zpražila ho pohledem.

„Ale určitě přijede!“ dodal spěšně Hynek.

„Chtěla jsem vás poprosit, Jitko, můj syn se bude zajímat o váš fotoaparát, prosím, všechno mu vysvětlíte, děkuju.“ Dana pohládila ochotně přikyvující dívku po ramenou a na krátkou chvíli se na ni pátravě zadívala.

Pak manželé zamířili k malé místnosti vedle síně.

„Co když dostal strach?“ zašeptala Dana.

„Strach má, ale nejvíc z tebe.“

„A má proč, jestli nedorazí, vtluču ho párátkem tři sáhy pod zem.“ Hynek se nadechl. Ale Dana ho dál nepustila ke slovu. Popadla mobil a vytočila číslo. Byl slyšet jen vyzváněcí tón.

„Řídí, určitě řídí.“

„Podívej se na Robina,“ stočil Hynek konverzaci k jejich synovi, stojícímu u oddávacího stolu.

„Je spokojený,“ podotkla Dana. Hynek poněkud nuceně přikývl: „Trochu nervózní, když stále vykládá...“

„Je spokojený,“ zopakovala důrazně jeho žena, „a proto se nesmí nic pokazit!“ Chytla manžela silně za ruku a ten sykl bolestí.

„Jistě, miláčku. Neboj, všechno klapne. Vždyť jsme všechno do puntíku připravili. Švédské stoly i s notovým překvapením jsou nachystané, a ten tvůj dort? Nádhera.“

„Tak kde je to zvíře?“

Manželé kvapně vešli do malé zákulisní místnosti vedle sálu, kde stála nevěsta Petra. Byla oblečená do bílých dlouhých šatů bez vlečky s velikým výstřihem. Monumentální hřívu světle plavých vlasů měla vyčesanou do drdolu. Dva pramínky měla sčesané přes uši. V rukou držela housle a s přivřenýma očima se soustředila. Vypadala hodně mladě, i když už jí bylo skoro čtyřicet. Náhle se obrátila ke korpulentní mladé dámě Nadě, svojí svědkyni, která seděla skoro na dvou židličkách a tiše si povídala s prošedivělým droboučkým mužem ve starším, ale udržovaném obleku – panem Jaroslavem, otcem nevěsty.

„Nezapomeň dýchat...“

Nadě se na nevěstu trochu provinile usmála.

„Panáčka?“ přispěchal k nim Hynek.

Starému drobnému muži se rozsvítily oči a hned vzápětí polekaně vzhledly k nevěstě. Nevšímal si ho, a tak rychle zakýval hlavou, bez vyzvání popadl nalitou skleničku a obrátil ji do sebe. Panenky se mu rozšířily na maximum a začal zadržovaně kašlat, aby nerušil nevěstu. Vydržel to ale jen chvíli a vzápětí se hlasitě rozkašlal.

Od Nadi dostal herdu do zad, vyletěl ze židle a skončil v náručí pohotového Hynka, který stačil odložit táč s pitím a staříka zachytit. Spolu teď na sebe zírali, hlavu na hlavě.

„Hopla,“ usmál se Hynek.

„To je snad... raketové palivo,“ sípavě zašeptal staříček.

„Domácí, z Moravy.“ Hynek vrátil letce na židličku.

„Tati,“ sykla přísně Petra a zamračila se.

„Máme malé zpoždění,“ usmála se na všechny majitelka agentury, „od-
dávající...“

„... je na cestě,“ dodal rychle její muž.

„Vydržte...“ Dana vyběhla z místnosti. Hynek popadl tác a pádil za ní.

V sále už také seděla Veronika a ovívala se svou dlouhou šálou. U klá-
ves si Berenika rovnala noty, francouzské hole opřené o stěnu. Tázavě se
podívala na Danu, ale ta jen zavrtěla hlavou a rychle přicupitala až k ní.
„Ta fotografka, Jitka, vypadá nadějně, kdes na ni přišla?“

„Byla jednou z kandidátek na spolčnici pro malíře, kterému také při-
pravujeme svatbu. Má vystudované nějaké vědy, tuším historické, a miluje
malířské umění.“

„To zní nadějně.“

„Počkej, to není všechno. Měla handicapovaného bráchu, ke kterému
měla nádherný vztah. Kvůli němu se dokonce stala dobrovolnicí. Chodí
s nevidomou dívkou na hmatové výstavy.“

„Jak tohle všechno víš?“

„Neptej se. Vím.“

„Někdy mě děsíš.“

„Ale prosím tě. Proč myslíš, že mi říkají Zlaté očko?“ Ukazováčkem si
povytáhla oční víčko vzhůru, takže byla vidět velká oční bulva. „Protože
vím, co kdo chce.“

V tu chvíli otevřeným oknem přilétly do místnosti zvuky hlasitého za-
brzdění. Dana doběhla k oknu. „Konečně!“ A vystřelila ven z místnosti.
Hynek běžel za ní a přitom mistrně balancoval s láhví a skleničkami
na tácu.

Na schodišti potkali Elvíru, pěstěnou ženu s pompézním, do výšin hna-
ným účesem barvy tmavého kaštanu, který se tyčil nad její hlavu jako
mrakodrap. Na sobě měla šaty luxusní značky, které naznačovaly: „Mám
peníze a nebojím se je použít.“

„Slyšela jsem, že tu vymýšlíte pěknou chujovinu,“ sladkomile se usmála
Elvíra na Danu.

„Taky tě ráda vidím,“ opětovala přeslazený úsměv Dana.

„To jsem si nemohla nechat ujít.“ A dál stoupala po schodišti.

Hned za ní cupitala mladičká dívka Melánie. Měla na sobě lehké kvítované šaty, které končily nad koleny. Čokoládově hnědé velmi kudrnaté vlasy měla svázané do culíku.

„Dobrý den,“ pozdravila manžele. „To se nám udělalo krásně, že?“

„Panáčka?“ nabídl jí Hynek.

Melánie ho do sebe nezkušeně lupla. „Eeee...“ Celá zčervenala. „Pane Hynku, potřebovala bych s vámi mluvit o betlému...“ Hynek se na ni povzbudivě usmál a společně stoupali k sálu.

To už po schodech chvátal zcela zpocený Jiří Pštros, muž kolem padesátky v obřadním obleku. „Promiň, holkám to strašně trvalo,“ omlouval se Jiří a útrpně pohlédl na manželku Elvíru, která mizela v sále.

„Proč jsi ji sem tahal?“ Dana se na něj dívala nazlobeně.

„Chtěla to.“

„Bude prskat?“

„Nebude.“ Jiří se zastavil na schodišti. „Stále přemýšlím, jestli je to dobrý nápad.“

„Tak nepřemýšlej a konej. Slíbilš to. Robin už týden o ničem jiném nemluví.“

„Ale já nevím, jestli bych to měl dělat, při svém postavení...“

„Jirko, nechovej se jako pštros, ale jako člověk.“

„Tos nemusela,“ zamračil se Jiří.

„Promiň.“ Dana mu smetla dlaní z ramene pár lupů. „Nový text, co ti dal Robin, umíš?“

„Snad jo.“ Jiří se odhodlaně nadechl. „Dani, obřadní desky mít budu, ale odznak s erbem a lipovým řetězem ne, to by bylo znesvěcení... A to je mé poslední slovo.“

„Dobře, dobře... souhlasím.“

Prekvapeně se na ni podíval a ona se povzbudivě usmála. „Tak se běž připravit, oni tam mají stejně předehtu.“

„Tak můžeme,“ houkl udýchaně Hynek do malé místnůstky vedle sálu a všichni svatečkané v čele s nevěstou Petrou ožili.

Dana si oddechla, podívala se na Robina, který stále hučel do Herberta u obřadního stolu, lehce se zamračila a rychlými kroky ke dvojici zamířila. Manžel se k ní přidal.

„Vy jste ale opravdu velice pozorný posluchač,“ pokračoval spokojený Robin.
„Už dlouho jsem takového neměl. A víte, že na svatby můžeme nahlížet jak ze sociologického hlediska, tak například i z teologického, psychologického, nebo dokonce politického hlediska? Jakému pohledu byste dal přednost?“

Herbert opřený o stůl dál mladíka sledoval s vyboulenýma očima.

„Rozumím, přemýšlíte...“

Dana doběhla ke stolu.

„Mami, zrovna si tu tak hezky povídáme. Pan Herbert je výjimečný posluchač.“

Matka se usmála na Robina a pak se pozorně zadívala na Herberta. Rukou mu dvakrát mávla před obličejem. A vyděšeně se podívala na Hynka.

Pozornost všech v sále byla ale upřená na svatební trojici, která právě vešla do sálu. Nevěsta šla první a v rukou měla housle. Hned za ní šla korpulentní družička Naďa, která opatrně vedla staříčka.

Nevěsta přiložila housle ke krku, přivřela oči a zlehounka začala hrát Dvořákovu árii Rusalky. Berenika ji doprovázela na klávesy.

Po krátké předeře začala družička Naďa zpívat o měsíčku na nebi, hned poté, co usadila stařečka na židli.

Hynek zatřepal s nepřítomným Herbertem. „Co budeme dělat?“ šeptl.

„Posaď ho,“ rozhodla Dana.

Holohlavý muž ztuhlého Herberta popadl jako figurínu ve výloze a přenesl ho k nejbližší židli v první řadě. Zkoprnělé tělo opřel a pak ho srovnal do sedu. Nakonec ohnul nohy v kolenou.

„Robine, to sis nevšiml, že tě nevnímá?“ zašeptal Hynek.

„Zíral na mě. Byl tam oční kontakt.“

„Jenže nemrkal, a měl otevřenou pusou.“

„A proč?“

Hynek pokrčil rameny. „Asi má trému.“

„Proč by měl mít trému? Vždyť je jenom společník, může být v klidu,“ divil se Robin.

„Asi je moc zodpovědný,“ vložila se do debaty Dana. „A přestaňte se tady dohadovat.“

Vystupující dvojice už procházela po červeném koberci. Ota s kamerou šel před nimi a teď se pečlivě věnoval náruživě zpívající Nadě. Petra s přivřenými očima vnímala jen své housle a zpěv. Fotografka Jitka stydlivě stála stranou a fotila.

Dana už chvílku cosi hledala v kabelce. Konečně našla malou lahvičku. Odšroubovala víčko a flakonek přiložila Herbertovi k nosu.

„Konečně je ten tvůj silný parfém k něčemu,“ usmála se krátce na Hynka.

První, co se pohnulo, byl Herbertův nos, který naplno nasál obsah lavičky a tím probral i celý obličej. Nakonec se probudily i oči.

„No sláva, proberte se, jste tam?“ lehce ho propleskla Dana.

„Kde to jsem?“ Herbert se zmateně rozhlížel kolem sebe.

„Na svatbě, děláte společníka, vzpomínáte?“ zatřásla s ním.

„Jo... jo... co?“

„Společníka!“ Hynek mu podal láhev vody. Herbert se vděčně napil.

Houslistka i se zpěvačkou už ušly po červeném koberci kus cesty. I fotografka se odhodlala předejít dvojici a vyfotit ji. Zpívající Naďa rozevřela naplno svou náruč s obrovským dekoltem, aby její hlas krásně vynikl.

„1712 – vynález parního stroje – Thomas Newcomen, 1730 – vynález sextantu – Thomas Godfrey, 1741 – zavedení Celsiovy stupnice – Anders Celsius,“ mumlal tiše Robin a zíral přitom do země.

Dana se k němu rychle otočila. „Ne, miláčku, všechno je v pořádku, nemůžeš za to. Podívej se na mě!“

Mladík stále zíral do země: „1751 – první vydání Encyklopedie – Denis Diderot a Jean d’Alembert, 1769 – sestrojení prvního automobilu – Nicolas-Joseph Cugnot.“

„Přestaň.“ Dana chytla jednou rukou obě mladíkovy ruce, druhou ho čapla pod bradou a nasměrovala jeho oči do svých. „Přestaň, zvládneme to! A děláš to pro věci.“

Robin se s nadějí podíval na matku.

„Zůstanu tady s tebou. Dobře to dopadne!“

Mladík uklidněně přikývl.

Průvod se pomalu blížil do cíle. Ota obcházel zpívající dámu s kamerou a ta ji s pozvednutým obočím spokojeně sledovala.

Staříkovi zvlhly oči. Ze dveří vedle obřadního stolu vyšel Jiří s velikými sametovými deskami, drobně se pokřivoval a postavil se za stůl.

Zástup přišel až k němu. Ota s kamerou přeskočil k nevěstě Petře, která byla při hře na housle soustředěně položená do každého tónu. Náhle začala pěvkyně rudnout a oči jí začaly vylézat z důlků, jak si zapomněla přidechnout, s posledními zbytky kyslíku a jen s velkou námahou dozpívala celou árii a hned po dozpívání se uklonila.

Petra s obavami sledovala zpěvačku, která se v předklonu konečně mohla nadechnout, a když viděla, že je v pořádku, jen ji pobaveně šťouchla smyčcem. Pak se vítězně rozhlédla po publiku a zlehounka se uklonila. V sále se skoro všichni roztleskali. Nejvíce asi Melánie, zato její matka Elvíra vedle ní zívla a znučeně zírala do stropu. Petra si náležitě vychutnala potlesk a odložila housle na připravený stojánek. Dana jí rychle podala velkou svatební kytku, které dominovaly žluté růže, lehce prokládané bílými květy malých růžiček. Menší kytku stejných barev podala Nadě.

V tu chvíli Hynek zvedl ze židle malátného Herberta.

Z jedné strany stolu teď stáli společník Herbert a Robin, zezadu je podpírali Dana s Hynkem a vedle nich byl stojánek s houslemi. Ke druhému rohu stolu se postavily nevěsta Petra a svědkyně Naďa.

Jiří otevřel desky. Nadechl se... a... vydechl.

Dana přimhouřila oči. Oddávající si toho všiml a rychle se znovu nadechl. „Vážená nevěsto, milý že... svatebčané, sešli jsme se tu, abychom splnili přání této mladé ženy Petry, toužící plně se věnovat jen své práci, která je zároveň jejím koníčkem, a dovolím si říci, i posláním.“ Jiří se zadíval na dceru Melánii a ta gestem naznačila, že mu drží palce. Lehce se pousmál a vrátil pohled ke svatebčanům. „Proto se rozhodla k uzavření tohoto netradičního, termínovaného sňatku, který jí pomůže splnit její odvážné plány. A tak si na rok bere tyto housle, které jsou symbolem její práce.“

Jiřího oči nakrátko zabloudily k Robinovi, který už byl klidný. „Dovolte mi ještě říct, že snad vše je na světě z nějakého důvodu. Nejenom člověk, ale i věc. A tyto housle, které dnes vstupují do tohoto zvláštního manželského svazku, si vzaly za své poslání pomoci vám, Petro. Nemají ctižádost, nechtějí nad vámi

vyniknout, chtějí vám dát jen šanci a prostor. Proto doufáme, že i vy, Petro, budete houslím prokazovat úctu, chránit je a pečovat o ně. Protože tyto housle budou vždy takové, jaké je chcete mít. A nikdy vás nepodvedou. Proto od vás žádáme totéž. Podpisem smlouvy se zavazujete, že rok nebudete měnit své zaměstnání či koníčka, a tudíž ani manžela. Budete mu stejně věrná.“ Jiří se podíval na lehce dojatou Petru. „Navíc na případné problémy už nebudete sama. Váš společník pan Herbert a pan Robin ze svatební agentury vám pomohou se vším, co se houslí a dalších náležitostí týče.“

Jiří se podíval do desek. „Tak tedy přistupte a...“ Jak se Jiří rozmáchl směrem k nevěstě, zavadil rukou o krk houslí a rozkomíhal celý stojánek. Celý sál se zděšeně nadechl. Ehhh!

Hynek bleskově přiskočil a housle na stojánek zachytil a zklidnil.

Celý sál vydechl úlevou. Uhhh...

Dana našťavaně přivřela oči a Elvíra se uchechtla.

„Pardon,“ omluvně se usmál Jiří. „Táží se vás, Petro, berete si dobrovolně na rok tyto housle zvané,“ podíval se do papírů, „Pietro da Venezia?“

„Ano.“

„A za tyto housle – Pietra da Venezia – slib potvrdí nový společník houslí i Petry pan Herbert. Budete jim po celý rok pomáhat?“

„Ano.“

„Jako symbol tohoto ma... svazku si můžete vyměnit prstýnky.“

Hynek vzal ze stolu tácek, kde ležel prstýnek a malá pozlacená gumička.

Dana lehce šťouchla do Herberta, ten vzal prstýnek a nasadil ho Petře a nevěsta pozlacenou malilinkatou gumičku nacvičeně nasadila na jeden z kolíčků houslí.

„Nevěsto, nyní můžete políbit ženi... housle.“

Petra s chutí popadla housle, vášnivě je políbila a pak je zvedla nad hlavu. Všichni v sále zatleskali.

„Nyní je vaše manželství na rok právoplatně uzavřené. A teď váš termínovaný sňatek zpečetíte podpisy do manželské smlouvy, kterou vypracovali s vaším souhlasem ve svatební agentuře Velký den a kterou jste si jistě pečlivě prostudovali.“

Petra a Herbert podepsali smlouvy za novomanžele, za svědky pak Naďa a Dana.

Zatímco se podepisovali, Berenika vyhrávala na klávesy klasické svatební melodie.

Pak všichni v sále začali Petře gratulovat. Jako první její velmi dojatý tatínek.

Hynek posléze rozpřáhl ruce: „A nyní pojdte prosím dolů, máme tam pro vás připravené malé pohoštění.“

K Hynkovi se přišoural tatínek nevěsty: „Mladíku, na slovíčko... mám na vás velkou prosbu...“ V ruce držel několik bankovek.

Hynek se za barem trochu zamračeně rozhlédl po velikém, skoro prázdném sále. Na malém pódiu seděla Berenika a hrála na klávesy Vivaldiho Čtvero ročních období. Před ní byl dlouhý, teď prázdný parket. Na straně hned u pódia stál již zmíněný bar. Jinak byly po obvodu sálu málo obsazené stoly.

Hynek čepoval do püllitru pivo. Na baru byly jen dvě obsazené židličky. Na jedné seděl Čeněk s mnohadioptrickými brýlemi u skoro plné sklenice piva, kterému však dávno spadla pěna. Na druhé židličce seděla Petra, oblečená stále do svatebního, jen si rozpustila dlouhé plavé vlasy. Právě do sebe rázně kopl panáčka. Pak se zadívala na talíř plný zákusků ve tvaru hudebních not.

Milá čtenářko, milý čtenáři, pokud spěcháš, přeskoč tento odstavec, který se podrobně věnuje dortíkům ve tvaru hudebních not a popisuje jejich barvy a chutě:

Na talíři byla nota celá z vanilkového těsta.

Nota půlová byla z lineckého.

Nota čtvrtě byla ořechová.

Osmínová byla kakaová.

Šestnáctinová nota byla čokoládová.

Specialitou byly dvě osminky, které byly vanilkovo-čokoládové.

Nakonec tu byl houslový klíč s perníkovou příchutí.

Všechny zákusky ležely na podlouhlých talířích, které byly upraveny tak, že přes ně běžela notová osnova, takže se noty na talíř mohly klást tak, aby tvořily melodii. A záleželo jen na dotyčném jedlíkovi, jakou hudbu chce složit.

Spěchavý čtenáři, vrať se.

Petra se spokojeně zadívala na zákuskový talíř.

„Hynku, ty vaše notičky, to je hudební pohádka. To napadlo vás?“

Barman se spokojeně usmál.

„Mám ráda chlapy, co mají nápady. A ten čokoládový dort ve tvaru houslí, který všem tak chutnal?“

„Tak ten navrhl i upekla Dana, moje manželka.“

„Na můj vkus byl až moc čokoládový,“ neodpustila si kritiku Petra a otočila se ke druhé obsazené barové židličky, kde seděl Čeněk. „Dáte si se mnou panáčka?“ zeptala se pokušitelsky.

„Rád bych, ale nemůžu. Brzy ráno řídím.“

Houslistka mávla rukou a otočila se k Hynkovi. Čeněk si k sobě nenápadně přitáhl talířek se zákusky a přehnaně se k nim naklonil, aby si je mohl i přes mnohadioptrické brýle pořádně prohlédnout. A pak se chtivě zakousl do noty půlové.

Veronika si bezděčně hrála se svou šálou. Seděla sama u vzdáleného stolu skoro u východu ze sálu. Dopila druhou skleničku coly a všimla si mince, co ležela vedle skleniček. Ožila.

Sundala ubrus a pečlivě ho složila na židli. Pak vzala dvě prázdné skleničky, otočila je dnem vzhůru a minci opakovaně cvrnkala prstem tak, aby se odrazila od jedné skleničky ke druhé. A přitom, jakoby mimochodem, sledovala dění v sále.

Herbert přišel k baru a vzal si z něj právě načepovaný půllitr. „To je pro tatínka nevěsty,“ kývl Hynek. Herbert vzal pivo a chtěl odejít, ale Petra ho chytla za loket.

„Krajinko, počkej, musíme si spolu dát panáčka, abychom to ten rok spolu vydrželi.“

„Ale my už jsme si dali tři.“

„Tak do čtvrté nožky, ty chobotničko.“

„Já už... Tvůj tatínek chce pivo. Hned jsem zpátky.“ Herbert s pivem zamířil ke stolu, kde seděl pan Jaroslav a zpěvačka-svědkyně Naďa.

„Krajinko, kam letíš? A je fuč... ti chlapi.“

Hynek se otočil k Petře: „Můžu se zeptat, proč se ty housle tak zvláště jmenují?“

„Pietro da Venezia?“

„No...“

„Protože je ve své houslařské dílně tvořil slovutný Pietro da Venezia už v osmnáctém století.“

„Musí být vzácné a drahé...“

„To ano,“ naklonila se k Hynkovi, „Herbert je má po mamince a trval na tom, že na ně musím hrát a teď,“ uchechtla se, „si je i vzít.“ Zvedla skleničku. „A na to se napijeme. Ještě jednoho panáčka, jo?“ Líbezně se na barmana usmála.

Herbert přisedl ke stolu, kde seděli Naďa a tatínek nevěsty. Stranou na stole byly položené zlatou gumičkou na kolíčku ozdobené housle.

„Tady je to pivko.“

„Bůh ti žehnej, chlapče, než bych se pro něj došoural já, spadla by pěna a možná i moje kalhoty.“ Drobný stařík se vydatně napil.

„Vyprávěl jste, že když byla Petra malá...“ zajímal se Herbert.

Děda postavil pivo. „Jo, to,“ utřel si bradu od pěny, „Petra byla od malička střelená. Nechodila skoro vůbec ven a zapáleně mnoho hodin cvičila, a to dokonce i když nesměla, aby se nepřetrénovala, protože ty ruce samozřejmě trpí. Ale ona šla do sklepa a tam zase znovu hrála. Ale okýnkem ven ji bylo slyšet a to ji prozradilo. A představte si, že jí tam někdo hodil rozbitým oknem minci.“

„To byl její první honorář,“ zasmála se Naďa, přisunula si k sobě talíř s notičkami a jednu z nich si hbitě vzala.

„Já věděl od jejího dětství, že je výjimečná. Když nám její maminka umřela na leukémii, bylo to všelijaký...“ Naďa staříka jemně pohládila a přitom jí kus zákusku nepozorovaně spadl do jeho piva. „Ale vzal jsem si dvě práce, a Petra tak mohla začít jezdit po soutěžích.“

„A pane Jaroslave, proč si myslíte, že si dneska vzala za mu... no ty housle?“ otázala se Naďa.

Děda se k ní naklonil. „Protože chlapi, které měla, nechápali, jak jsou pro ni housle důležité. Že musí denně několik hodin cvičit a nemá čas skákat kolem nich. Jeden blázen po ní chtěl, aby mu zašila kalhoty. Chápeš to?“

Ona, která má ruce pojištěné na několik milionů!“ Děda přátelsky plácnul Herberta rukou do stehna. „Ale ty jí pomůžeš, vid’.“

„Určitě, udělám pro to všechno.“

A děda se znovu vydatně napil, ale hned pivo vyprskl: „Sakra, to pivo je snad čokoládový.“

Nada se na dědu omluvně usmála: „Já vám skočím pro nový.“

U vedlejšího stolu seděl Robin se svou matkou Danou a kameraman Ota s fotografkou Jitkou. Ta hladila malou kočičku, která se jí stulila do klína.

„To je místní tulačka.“ Ota si Jitku prohlížel přivřenýma očima: „Takže vy máte ráda kočičky?“

„Já je zbožňuju, babička má doma hned tři.“ Jitka dopila skleničku červeného vína a Ota jí okamžitě nalil další. „Už nebudu.“ Ale pak se přece jen napila.

„Je krásné, když si koťata hrají,“ řekl s úsměvem Robin.

„Babička má na půdě pytel klubíček a já je občas vytáhnu a koťata se do nich vždycky tak rozpustile pustí...“ Dívka přivřela od alkoholu unavené oči, jako by si ten výjev představovala. „Je to psina.“

„Koťčina,“ opravil ji Robin a Jitka se na něj mile usmála a pak se obrátila na kameramana. „Ale vy jste mi, Oto, slíbil, že mi povíte tu historku, jak vám jednou při natáčení šlo o život.“

„Jo to,“ Ota se pousmál, „to jsem jednou točil svatbu ruského zazobance. Měl tam i ozbrojenou tělesnou stráž. A já chtěl, aby bylo všechno v pořádku, tak jsem si vzal novou kazetu, tenkrát se točilo na mini DV, a taky novou baterku, ale ta mě málem pěkně vypekla. Točím, točím a najednou z ničeho nic začne úplně nová baterka blikat, že brzy klekne... teda, že se jako vypne. A to právě ve chvíli, kdy si měli říct ano! Začal jsem se modlit. Protože jsem věděl, že jestli nezachytím to jejich ‚Ano‘, udělá ze mne ten bodyguard další betonový sloup v tom sále, jako vzpomínku na neschopného kameramana. On řekl ‚Ano‘ hned, ale ona mlčela. Strašně dlouho se nemohla vymáčkout. A já jsem v sobě křičel: ‚Ty huso hloupá, řekni už to ANO, nebo mě zabiješ! Konečně vykoktala: ‚Ano.‘ A hned potom kamera cvak a tma. Nikdy v životě jsem neměl vyměněnou baterku

tak rychle. Takže jsem stihl i jejich polibek. Jo, člověk by neřekl, jaké je to, být kameramanem na svatbách, rizikové povolání.“

„Ta baterka z toho musela být strašně nešťastná,“ skoro zašeptal Robin.

„Dal jsem jí ještě šanci, ale hned po nabití zase zhasla. Vyhodil jsem ji. Byl to šunt.“

„Šuntové věci jsou tak strašně nešťastné. Nikdo přece na tento svět nechce přijít, aby tu nebyl k ničemu,“ smutně šeptal Robin.

„Pardon, musím s pískem.“ Ota zamířil k toaletám.

Matka se rychle naklonila k Robinovi: „Teď máš chvílku, aby ses Jitky zeptal na ten fotoaparát.“

„Jaký fotoaparát?“

„Přece jsem ti říkala, že Jitka má moc zajímavý foťák a ráda ti ho ukáže. Já zatím přinesu další zákusky.“ Vzala skoro prázdný talíř a rychle odešla od stolu.

Berenika hrála Ave Maria od Johanna Sebastiana Bacha.

Robin se chvíli se zavřenýma očima nadechoval. Pak je otevřel a přesedl o jednu židli blíž k Jitce. „Mohla bys mi říct o svém fotoaparátu nějakou zajímavost? Na co je opravdu dobrý? Na focení v noci nebo na sport?“

„Nevím, mám ho jenom krátce.“

„Aha.“

A u stolu zavládlo dlouhé, rozpačité ticho.

Bereničiny prsty hlasitě běžely po klávesách.

„Můžu se tě na něco zeptat?“ ožila Jitka.

Robin přikývl.

„Ta dnešní svatba byla taková...“

„Jaká?“

„Zvláštní. Není to divné, vzít si věc?“

„Proč? Mnoho lidí má za manželku nebo za manžela nějakou věc. Auto, dům, bazén, zahradu, navěky rozebrané kukačky, model historické lodi... Tráví s tou věcí každou volnou chvíli. Někdo si s ní i povídá a svěřuje se jí. Je v její společnosti šťastný. Šťastnější než s nějakým člověkem. Jen neřkají, že spolu měli svatbu.“

„Na tom něco je. Krásné sochy a obrazy také krácejí staletími a udělaly mnoho lidí šťastnými.“

„Navíc věc nemůže zklamat.“

„Může se rozbít a tím zklame. Jako ta baterka na Otově svatbě.“

„Může, ale když ti na té věci bude opravdu záležet, opravíš ji. Vždy bude taková, jakou ji chceš mít. A nikdy nepodvede... Navíc nebudeš mít potřebu mít tolik věcí.“ Robin si k Jitce přisunul židli. „Byly doby, kdy měl člověk třeba jen sto věcí za celý život. A to si jich pak velmi považoval. Opatroval je...“

„To je pravda. Teď musíš mít kvůli přehnané hygieně na každý prd sáček. Jak vůbec mohli přežít naši rodiče, když si kupovali housky rovnou do ruky... No a ty sáčky pak zaplavují oceány.“

„Ale ty igelitové sáčky jsou z toho také nešťastné, že bloudí v moři. Ony přece byly stvořeny k jinému účelu, aby zabalily svačinu dětem do školy. To, že se ocitly v moři, není jejich vina, ale vina lidí. Ony svůj životní úkol splnily a chtěly skončit v třídním odpadu, aby zase mohly dostat nový úkol.“

U stolu se objevil Hynek, v ruce držel dva talířky s chlebičky. „Pardon že ruším, říkal jsem si, že by vám to přišlo k chuti, děti. Dáte si ještě něco k pití?“

Jitka i Robin zavrtěli hlavou, barman se váhavě vzdálil a přitom očima komunikoval s Danou, která stála u baru.

„Já prostě věřím, že každá věc má své poslání. Vezmi si třeba tyhle chlebičky.“ Vzal do ruky talíř. Jitka se na ně zvědavě podívala.

„Určitě chtějí, abys sis je vychutnala a ony tak mohly šťastně splnit své poslání.“

Fotografka se nedůvěřivě pousmála: „Tak ty chlebičky se podle tebe těší na to, až je sním? Ale vždyť přitom... zmizí.“

„Je to jejich poslání, a pak, zmizely by přece v každém případě. Jde o to jak. Hrdě, na vrcholu, v okamžiku své největší lahodnosti. Když je ta šunka měkká, šťavnatá, máslo orosené a veka křupavá, nebo chceš, aby okoraly, zkysly, ležely zapomenuté někde v koutě, nebo ještě hůř, aby dokonce skončily někde... na smetišti, okousané od krys?“ Robin spokojeně položil talířek zpátky na stůl. „Já si myslím, že všechny věci kolem nás mají poslání, které touží naplnit.“

Chvilku na sebe Robin s Jitkou spřízněně mlčky hleděli.

„Jé, můžu?“ Ota se náhle objevil nad Robinem a Jitkou a hladově se zahryzl do jednoho z chlebičeků. A přitom mu sklouzl plátek rajčete s majonézou na

Robinův oblek. Mladík vyskočil ze židle a začal si rukou polekaně čistit skvrnu, ale majonézu a semínka rajčete na kvádru jen tím víc rozmázl. Rychle zamířil na toaletu.

Veronika dopila třetí sklenku coly a otočila ji dnem vzhůru. A opět začala cvrknat mincí. Když se mince nedotkla všech tří sklenic, trpělivě a systematicky natáčela hranaté skleničky tak, aby se pokaždé stejně odehraná mince odrazila od všech tří.

Na stejné straně blízko toalety byl jediný stůl, kde seděli Elvíra, Melánie a Jiří. U stolu vládlo ticho.

Elvíra dopila skleničku vína a sama si nalila další.

„Nepij tolik, prosím!“ požádal ji Jiří.

„Proč? Hned je to tu snesitelnější,“ sarkasticky se uchechtla. „To jsi zas do něčeho vlezl. Proč to děláš? Jednou jsi místostarosta města. A musíš dbát o svou pověst. Brzy tě budou zvat na svatbu kdejaké kozy a kozla. A ty půjdeš, a ještě se naučíš speciální řeč... kozí,“ hlasitě se zasmála a rázně vypila další skleničku. Melánie se soucitně podívala na svého otce. Ten jí úsměv opětoval.

„Nepůjdeme si, Meli, zatancovat?“

„Tati, vždyť nikdo netančí, snad příště.“

„Vždyť říkám, chcíp tu pes. Melčo, dones aspoň ty zákusky.“

Melánie se zvedla a s prázdným talířem zamířila do kuchyně. Ve dveřích do sálu se srazila s Robinem, který se skloněnou hlavou sledoval své na toaletě vyčištěné sako.

„Jé, promiň. Já nerada.“

„Já... já se taky omlouvám.“

„Moc hezká svatba,“ usmála se Melánie na mladíka. „Tahle svatba byla prý tvůj nápad. Říkal táta.“

„Vy jste?“

„Melánie,“ nabídla mu ruku, „budeme si tykat, jo?“

Mladík ruku přijal: „Robin.“

„Já bydlím u strýce v Praze, kde studuju. Ale teď jsem tady na prázdninách...“

„Vám... tobě se ta svatba líbila?“

„Jo, líbila. Každý si může vybrat svou cestu. A určitě jsou věci, pro které stojí za to žít. Tomu já opravdu věřím.“

„Já taky. A vy... ty máš nějakou hodně oblíbenou věc?“

„Mám, betlém, a možná ho na chvíli přestěhujeme sem k vám do Stodoly. Teda když mi to tvůj táta dovolí.“

„Tak to se třeba uvidíme.“

„Třeba.“ Dívka se na Robina mile usmála a s prázdným talířkem zamířila do kuchyně. Robin se vrátil ke stolu, kde byl Ota nakloněný k Jitce.

„Víte, já mám doma takovou zvláštní, speciální kočičku, která si umí moc roztomile hrát. Chcete ji vidět?“

Jitka se na Otu pátravě podívala a pak se tázavě otočila na Robina, který se vrátil ke sledování zasychající mokré skvrny na svém saku.

„Proč ne. Je to daleko?“

„Ne, kousek.“

Jitka nejistě a trochu vrávoravě vstala ze židle. Rychle si uklidili své věci na natáčení a focení a oba odešli ze sálu.

Na stole bez ubrusu přibyla už čtvrtá obrácená sklenice od coly, jejíž postavení Veronika pečlivě vyměřila. Když se jí po několika neúspěších podařilo cvrknout minci tak, aby se odrazila od každé skleničky a skončila u té čtvrté, spokojeně vrátila ubrus zpátky na stůl a vydala se k baru s bankovkou v ruce: „Platím.“

„Už odcházíte?“ usmál se na ni Hynek.

„Co jsem chtěla vidět, jsem viděla. Měla jsem čtyři coly.“

„To nechte na účet podniku. A my se budeme těšit, že se tu brzy potkáme, při další svatbě věcí. Je to tak?“ zvědavě se na Veroniku podíval.

„Taky se těším,“ usmála se spokojeně dívka a zamířila k východu.

„Proč jste se stal společníkem, Herberte?“ zajímalo Naďu, když přinesla dědovi další pivo a dychtivě se zakousla do čokoládové notičky.

„Miluju hudbu. Moji rodiče hráli oba na housle, vlastně se díky nim seznámili, a já na ně hrál od malička také, ale dotáhl jsem to jen na prkna, kde se v lidových školách dělají přehrávky. Trpělivost jsem měl, ale technika nebyla, tu jsem... nezdědil.“

U stolu zavládlo smutné ticho. Sále m zněl Měsíční svit od Beethovena.
„No ale když mne oslovila paní Berenika, že se hledá společník k Petře, dlouho jsem neváhal.“

„A vy jste předtím Petru znal?“ zajímala se Naďa a kousek čokolády jí spadl na šaty.

„Osobně ne, ale hned jsem si o ní všechno zjistil... Je u nás jedna z nejlepších.“

„To jo,“ přikyvoval Petřin otec.

„Už dlouho hraje v tak známém hudebním tělese,“ přidala se Naďa. „Ale... nikdy neuvažovala o kvartetu?“ obrátila se na staříka.

„Chvilí v jednom hrála, ale nějak se tam rozhádali...“

„V kvartetu si musí všichni sednout i lidsky,“ přikyvovala Naďa a přitom jí další kus čokolády seskočil do klína.

„Jenže to, že je slavná, má i svá negativa,“ pokýval smutně hlavou stařík pan Jaroslav a smutně pohladil žlutou svatební kytku, která stála ve váze na stole. „Byl tu chlap, co jí sliboval turné po Itálii, přes jednu velkou agenturu, že by tam hrála české mistry. No, nasliboval hory doly. Ona mu uvěřila a on pak zmizel. Mockrát se spálila.“ Smutně se usmál na Herberta.
„Musíme ji chránit.“

„Ona je skvělá a já věřím, že se ještě zlepší. Kvalitní housle už má a teď do přípravy přidáme vědu, to budete koukat, pane Jaroslave,“ tajemně se usmál Herbert.

Stařík se k němu přízně naklonil a zašeptal: „Ty mi říkej Jardo.“

Dana se vrátila ke stolu, kde seděl jenom Robin.

„Kde je?“

„Kdo?“

„Jitka.“

„Odešla.“

„Proč?“

„Pan Ota se nabídl, že jí doma ukáže nějakou speciální kočku.“

„A tys ji nechal jen tak odejít? Vždyť jste si tak hezky povídali!“ A zašeptala pro sebe: „Neměla jsem chodit na tu toaletu.“

„Chtěla vidět kotě pana Oty. A já žádné doma nemám.“

„A myslíš si, že on jo?“

„Jasně. To by jí to jinak přece nenabízel.“

Dana se nadechla, ale pak jen mávla rukou a pohladila Robina po vlasech. Trochu unaveně si sedla vedle syna.

„Moc hezký večer, vid', mami? Lidé si berou věci! Moc jsem si to přál. Ty věci si to zaslouží.“

Berenika začala hrát Malou noční hudbu od Mozarta.

Staříček se podíval na bar, kde si jeho dcera Petra právě rozpustile přitáhla Hynka k sobě za motýlka pod krkem.

„Musím ti ještě něco říct, stejně bys to za chvíli poznal,“ naklonil se stařík k Herbertovi. „Petra má malinko problémy s pitím. To ten tlak, být na špici, to je tlak. A ona si ho ventiluje takhle,“ kývl směrem k baru. „Měli bychom jít domů.“

Herbert a Naďa doprovodili staříka k baru. V pouzdru nesli Pietra da Venezia.

„Petrusko, už je čas...“ zašeptal tatínek.

„Klidně běžte, já to tu s Hynkem ještě doslavím.“

„Petrusko, pan barman už zavírá a jde domů.“

Houslistka se podívala na barmana, ten se smutně podíval na staříka a potom přikývl. Nevěsta si povzdechla: „To je zrada, Hynku, to je zrada a ta se trestá kulkou.“ A dvěma pistolovými prsty zastřelila muže za barem. „Pffff.“

Vrávoravě slezla z vysoké barové stoličky a rozpráhla ruce. „Tak mě chyt'te, pochopové, a jdem...“

Hynek se naklonil k Čekovi, který usínal nad zvětralým pivem. „Škoda že už jdou! Mohli se tu ještě víc rozšoupnout. Další svatby věcí budou snad větší!“

2. kapitola

Hynek se zařukáním vešel do Robinova pokoje a rozhlédl se. Vždy když vstupoval do jeho pokoje, jako by se vrátil na konec minulého století. Na stěnách visely plakáty hrdinů s jejich věcmi. Na největším byl herec David Hasselhoff, ležérně opřený o svého KITTa, legendární černé mluvící auto Pontiac ze seriálu Knight Rider. Na dalším plakátu robota Číslo 5 rozesmátě objímal herec Steve Guttenberg, ale nejvíc plakátů tu bylo z filmové série Toy Story: Příběh hraček. Z plakátů vesele vykukovali kovboj Woody a Raketák Buzz.

Na stolku stál starý, ale pečlivě udržovaný kazeták s velikým pořadačem na kazety. Pod malou televizí byl videopřehrávač a skříňka plná systematicky seřazených kazet.

V jednom rohu stál stolek se starým počítačem, zakrytým lehkou dekou, a vedle něj nový notebook.

Na poličkách nad postelí byly vystavené nejrůznější hračky. Jedna police byla plná postaviček právě z Příběhu hraček.

Všechny poličky byly pečlivě utřené, nikde ani smítko prachu.

„Všechny věci fungují?“

Robin spokojeně pokýval hlavou. Vypnul starého oprýskaného walkmana na magnetofonové kazety a sundal si z uší sluchátka.

Na stole před ním seděla panenka na nočníku. Robin jí dával pít z malé lahvičky a přitom pečlivě sledoval hodinky.

„Co to je?“

„Další exemplář do interaktivního koutku na výstavě. Čůrající panenka z NSR. Vyrobená okolo roku 1979. Tady to tehdy nebylo vůbec k dostání. Za socialismu to sem občas někdo přivezl. Jak se tehdy říkalo, ze Západu, protože Německo bylo rozdělené na západní a východní část a...“

„Já vím, já jsem to ještě zažil.“

Robin pokýval hlavou. „Objevil jsem ji v jedné zastavárně za pár korun.“

„A proč jsi ji koupil?“

„Někteří návštěvníci na výstavu chodí opakovaně, chci je stále překvapovat něčím novým.“

„No ale vždyť už ta výstava bude končit!“
„Proč? Chodí tolik lidí a už jsme ji třikrát prodloužili!“
„No právě. Hele, já jsem šťastný, že se na tu výstavu stále chodí, vždyť víš, kolik jsem dal na začátku do reklamy, ale nebudeme přece čekat, až tam bude úplně prázdná, ne? Je čas připravovat další pečku.“

Robin mlčky zíral na panenku, protřepal prázdnou lahvičku, zvednul panenku z nočníku a rozzářil se. „Je v pořádku, nikde neprotýká a...“ Podíval se na hodinky. „Vyčůrala se do minuty. To se bude líbit.“

Hynek si povzdechl a podrbl se na bradě. „Ale proč jsem vlastně přišel... Jo, všimnul sis, kolik bylo na svatbě krásných děvčat?“

Robin ztuhl a chvíli s přivřenýma očima přemýšlel: „Tři.“

„No vidíš, máš přehled.“

„Jenže... já se chci soustředit jenom na věci ze svateb, jsem jejich mluvčí a průvodce, a pak mám na starosti muzeum a celou výstavu panenek...“

„Já vím... Já vím, že ses spálil a že to tady,“ Hynek se bouchl pěstí do prsou, „moc bolelo. To je normální, to má každý, ale už je to dávno. Je čas se rozhlídnout znovu. A na těch svatbách je příležitost.“

Robin chvíli mlčky zíral před sebe a pak zavrtěl hlavou. „Co když to zase pokazím...“

„Tentokrát ne, a když budeš chtít, pomůžu ti. V klidu si to rozmysli, ne-spěchej...“

Hynek se vrátil do kuchyně a do 21. století. Dana právě vyndávala nádoby z moderní kuchyňské myčky. Posadil se za stůl a napil se piva ze skleničky.

„Zase jsi nedal prkýnko dolů, a jestli se chceš vymlouvat na Robina, tak ten si na záchodě kvůli hygieně vždycky sedá. Víš, jak je to nepříjemný, když spěchám? Sednout si na studenou mísu?“

Hynek posmutněl a dotčeně se na Danu podíval. „Stejně je to nespravedlivý. Když my dáme prkýnko desetkrát dolů, nikdo nás nepochválí. Ale vynadáte nám okamžitě, když ho pak jednou necháme nahoře.“ Potom se zarazil: „Ale já jsem o tom přemýšlel a mám řešení.“

Dana se na něj pobaveně podívala. „Jo, a jaký?“

„Co dát vedle záchodu počítací kolečko, které by muž posunul, kdykoli by byl na malé a dal by dolů prkýnko, aby bylo vidět, kolikrát to udělal. A za

nějaký předem dohodnutý počet by mohla být...“ zaváhal a pak šeptem, trochu stranou dodal: „Předem domluvená odměna.“

„Cože by bylo?“

Hynek odvážně zvýšil hlas: „Předem domluvená odměna. Dobrá věc, volno s kamarády nebo postýlka. Víš, jak by to nás muže motivovalo dávat prkýnko dolů?“

Dana se na něj posměšně podívala. „Tak panáček by chtěl odměnu za prkýnko?“ Hynek ochotně přitakal, ale jeho žena se jen uchechtla. „No, já si myslím, že by to kolečko bylo dobrý hlavně v tom, že by muž včas odhalil své problémy s prostatou.“

Hynek už ji moc neposлуouchal a díval se kamsi do dálky. „No, to taky. A ta kolečka by se mohla prodávat už s prkýnky. Možná si to nechám patentovat.“

„Mluvil jsi s ním?“ strčila Dana lehounce do manžela.

„Co?“

„Mluvil jsi s Robinem?“

Hynek se probral ze zamyšlení: „Jo, jo... jo. Ale zatím...“ Zavrtěl hlavou. „On potřebuje čas. Ale myslím si, že ty svatby jsou šance... Víš, já nechci, aby se v tom muzeu zahrabal.“

Hynek se na Danu tázavě podíval.

„Ne, já jsem ráda, že jsi mu tu práci v muzeu sehnal. Je tam šťastný, ale až moc a nikoho si nehledá.“

„No, proto bychom měli ukončit výstavu panenek.“

„Proč? To s tím nesouvisí, lidi stále chodí. Už třikrát ji prodloužili.“

„Už jsi jak Robin. Měl by připravovat další výstavu a mohla by se konat u nás na statku dole ve sklepě.“

Dana zavrtěla hlavou: „Už dvakrát to vedení muzea odmítlo. Je to střet zájmů, s tím už se smiř. U nás žádná výstava muzea nebude. A nezlob se na mě, když o ty panenky mají lidé zájem, je škoda výstavu rušit.“

„Zájem je, ale...“

Dana rychle chytla manžela pod bradou a podívala se mu do očí. „Ale?“
Její muž uhnul pohledem.

„Hynku!“

„No?“

„Že tys byl zase velkorysej, když se ta výstava hraček připravovala? Co ti tam hoří, že ji chceš ukončit? Mluv, víš, že na to vždycky přijdu.“

Hynek mlčel.

„To je ta tvá věčná dobročinnost,“ ulevila si Dana.

„Zase mi vyčítáš Čeňka? Každá hospoda má své štamgasty...“

„To je štamgast za všechny peníze. Sedí celý večer na baru a cucá jedno spadlé pivo.“

„A ty bys ho vyhnala, když víš, že ho doma nikdo nečeká?“

„On k tobě přilnul, když jsi mu před lety pomáhal se vším okolo pohřbu jeho matky.“

„Tys mu s tím funusem pomáhala taky.“

„Ale k tobě přilnul jako opuštěný pes, kterého se nedá zbavit...“

V tu chvíli vešel do kuchyně Robin a tázavě se zadíval na Danu držící Hynka pod bradou.

„Co to...?“

„Ale... něco tátovi spadlo do oka.“

„No, spadlo...“ ochotně kýval hlavou Hynek a snažil se vymanit z manželčina sevření.

„Drž, ještě jsem ti to nevytáhla.“

Hynek se jí snažil vymanit: „Jo, abych nepozapomněl, na svatbě mě požádali Jiří a Melánie, jestli bychom na statku nemohli mít betlém, prý při rekonstrukci radnice překáží. Tak jsem jim to dovolil. Souhlasíš, ne?“

„No jasně,“ druhou rukou vzala utěrku a tvrdě mu s ní vytřela oko. „Vždycky si něco vymyslíš a já pak musím souhlasit!“

„Au,“ sykl Hynek, „už je to v pořádku, už v tom oku nic není.“ A odtáhl si ruku s utěrkou od hlavy.

Dana se až nyní otočila k příchozímu. „Cos potřeboval, miláčku?“

Robin ještě chvilku přemýšlel nad tím, co viděl, a pak se zeptal: „Mohl bych mluvit jenom s tátou?“

„Jdu do koupelny,“ prohodila Dana ledově směrem k manželovi a na odchodu se usmála na Robina.

Ten čekal, až mamka odejde pryč, a mlčel, dokud neuslyšel puštěnou vodu v koupelně.

„Já... budu pečlivý průvodce věcí, dám hodně času i výstavě, ale...“

„Opravdu ti pomůžu.“

„Mně... se tam jedna dívka líbila.“

„Vážně?“ Hynek vyskočil ze židle. „No skvělý! Paráda!“ Potěšeně praštil Robina pěstí do ramene. Ten ucukl, nechápavě tátu sledoval a druhou rukou si začal hladit trefené rameno.

Hynek ztuhl: „Jasně, jasně,“ opět se posadil.

„Ale nevím, kdy ji potkám. Neznám její program.“

„No, tak to musíš náhodě pomoci.“

„Ale náhodě se nedá pomoci. Náhoda je přece nečekaný souběh nesouvisejících událostí, je to nečekané, proto se tomu říká náhoda.“

„No, to máš tak. Ty si zjistíš, kde ona bude, a půjdeš tam a řekneš: ‚Jé, to je ale náhoda, že tě tu vidím!‘“

„Ale to je lež.“

„Malá.“ Hynek se naklonil k synovi a spiklenecky mu zašeptal do ucha: „A navíc se tyhle drobné lži pro získání holky můžou, nebo dokonce musí dělat.“ Narovnal se. „Kdybys to nechal na opravdové náhodě, mohl bys čekat i rok. To bys chtěl?“

Robin chvíli mlčel. „Takže ty říkáš, že se náhody dají naplánovat? I celá setkání s děvčetem?“

„Celé setkání asi ne. Ale ty důležité body si můžeš připravit. Ono to pak záleží i na té dívce. Jestli jsi jí sympatický. To ti pak nahrává.“

„Co nahrává?“

„Směje se tvým vtipům.“

Robin se lekl: „Musím vyprávět vtipy?“

„Ne, to ne, musíš se bavit nenuceně... uvolněně... No, budeš mluvit o ne důležitých tématech, třeba o počasí, a rozhodně jí pochválíš šaty, účes. No, tak naznačíš, že se ti líbí. A pak taky nech mluvit ji a třeba najdete společný zájem, o kterém si pak budete dlouho povídat. Hlavně ji nesmíš převálcovat, teda zahltit, znáš se, a nezapomeň na oční kontakt, jak jsme si to trénovali...“

Mladík přikývl.

„A nos jí dárky. Hezké věci, které by se jí mohly líbit a hodit, a nezkoumej, jestli ty věci používá.“

Robin znovu váhavě přikývl.

„Děláš, mi radost, Robe.“ Znovu ho chtěl udeřit pěstí do ramene.

Jeho syn se ale včas odtáhl. Hynek ho tak jen s úsměvem po rameni pohladil a mladík odešel do svého pokoje.

Z koupelny vykoukla Dana zabalená ve velikém ručníku a s mokrou hlavou. „Tak co?“

Hynek se vítězoslavně nafoukl. „Ty o mně pochybuješ?“ Mlsně se na Danu koukl. „Chceš umýt záda?“ A vyrazil za manželkou do koupelny.

3. kapitola

Bereničina malá kancelář připomínala kajutu. Byla celá obložená dřevem, jen podél stěn se táhla kovová madla. Okna nebyla hranatá, ale malá a kulatá. Stěny zdobily obrázky zaoceánských lodí. Nechyběl ani Titanic. Na zdi visel i námořnický záchranný kruh. Na levé straně místnosti byl zvláštní výklenek, ale ten teď zakrývaly závěsy. Jinak tu byl už jen velký stůl s počítačem a u něj luxusní zdravotní křeslo s paměťovou pěnou. Za ním byla na stěně dvě plastová držátka, která nyní pevně držela Bereničiny francouzské hole. Před stolem stála dvě daleko menší křesílka. Místností se proháněl zvuk klidného moře a až příliš hlasité štěbetání racků.

Berenika seděla za stolem u počítače a zamračeně v něm něco hledala. „Volala mi ta fotografka Jitka, že fotky ze svatby pošle, ale už nepřijde fotit další svatbu.“

„A proč už nechce fotit?“ zajímala se Dana, která seděla v malém křesílku naproti Berenice.

„Cože?“

„Mohla bys ty racky ztišit?“

Berenika vytáhla šuplík, kde se ukrývala deska s mnoha ovladači. Jedním z nich otočila a řvaní racků odletělo do pozadí.

„Ptala jsem se,“ zopakovala trpělivě Dana, „proč už nechce ta Jitka fotit?“

„To mi neřekla. Ale dám ruku do ohně, že je v tom ten svinskej kameraman. Někam ji vlekl. Od kláves jsem to viděla.“

„Prý jí šel ukázat koťátko, říkal Robin.“

„Koťátko... Byla tak nadějná. Věřila jsem jí a já se nemýlím.“

„Dokážeš na zítřejší svatbu sehnat jinou dívku?“

„Už někoho mám, ale myslím si, že není ta pravá. Bude to jen takový pokus a myslím, že slabý pokus.“

Ozvalo se zatřepání na dveře a do místnosti vešel Marián, mladý muž s mnoha kily navíc. Měl dlouhé, rozcuchané, mastné vlasy. Byl neoholený. Na rozhalené košili bylo patrných hned několik malých skvrn z obědů i večeří.

„Dobrý den, přišel jsem zvětšit tu kapacitu vašeho počítače.“

„No sláva, pojd' dál.“ A Berenika se pomalu, za přidržování zvedla z křesla a přešla ke kraji stolu. „Pojd' a posad' se místo mě.“

„Ahoj Mariáne, jak se vede?“ podala Dana ruku mladíkovi.

„Dobrý den, rád vás zase vidím.“

„Co ta dívka, cos mi o ní posledně vyprávěl?“

„Ona... My se rozešli.“

„To je mi líto, ale neboj, Berenika ti sežene jinou, vid'? Ona je skvělá, má přece to své zlaté očko,“ prstem si přitom si opět prstem povytáhla oční víčko.

„No, když on je Marián takový oříšek. Dívku by chtěl, ale jenom když mu na ni zbude trochu času po práci a po paření na počítači.“

Dana se tázavě na Mariána podívala.

„No, my chlapi se uchylujeme k počítačovým hrám, protože mají jasně daná pravidla. Žena má... asi... taky pravidla, ale ta moc nechápu.“ Ze zarostlého muže to lezlo jak z chlupaté deky. „A mě ty hry uklidňují.“

„Ale pochop to konečně, ty ženy nechtějí čekat, až dohraješ nějaký level.“

Marián se provinile podíval na Bereniku.

„Jak dlouho ti to bude trvat?“

„Maximálně patnáct minut.“

„Tak krátkou dobu? Uděláš to pořádně?“

Mariánovi se zalesklo v očích. „Chcete se vsadit? Třeba o to, že když to stihnu pod čtvrt hodiny, seženete mi další dívku?“

Berenika se rozesmála. „Ne, ne, ne. Párkrát jsem to už zkusila a nikdy jsem nevyhrála... Žádná sázka nebude.“

Mariánovi pohasly oči. „To je škoda. Proč se se mnou nikdo nechce sázet?“

„No, já musím běžet, ještě nemám svatební dort na zítřek,“ zvedla se Dana z křesílka.

„Co to bude?“

„Tenisové hřiště, zelené, travnaté, jaké je prý v nějakém...“ Zaváhala, ale vzpomněla si: „Wimbledonu.“

Dana vyšla z kanceláře, seběhla o patro níž a dostala se na rozlehlou vstupní chodbu Stodoly. V rohu hned vedle dveří do kuchyně stál rozestavěný betlém. Už byla smontovaná veliká deska, na které byl na vyvýšeném místě připevněn chlív, a v něm už byla kolébka. Jiří a jeho dcera Melánie opatrně vyndávali z krabic do papírů zabalené dřevěné sošky pastýřů a ukládali je na svá místa.

Dana jesličky obhlédla. „Teda na radnici mi nikdy nepřišlo, že je tak veliký. To muselo být hodin práce...“

Melánie se na ni usmála: „Ještě jednou děkujeme, že to tady může být.“

„Jasně, jasně, vždyť si musíme pomáhat.“ Trochu vyčítavě se podívala na Jiřího, který uhnul pohledem. „Já musím běžet, dort nepočká. Tak zítra v jedenáct.“

Dana odběhla do kuchyně.

„Co je zítra v jedenáct?“

„Další...“, Jirka si vzdychl, „svatba.“

„Tak to já přijdu taky.“

„Můžeš... ty můžeš. Bohužel o ní ví i tvoje matka.“

Melánie se chápavě usmála. Jirka se zarazil: „Tak mě napadá, už jsi jí to řekla?“

„Ne, ještě ne.“

„Udělej to co nejdřív. Jestli to praskne, bude řádit jako tajfun.“

„A nemohl bys jí to říct ty?“

„Ne, ne, holčičko, už jsi velká a ta změna školy, to byl tvůj nápad!“

„Ale tahle škola je ta pravá, cítím to. Až dostuduju fyzioterapii, budu moct pomáhat.“

„Budu rád, když ti to vydrží. Na můj vkus moc často všechno měníš.“

„Ekonomka byl nápad mámy, abych šla ve vašich stopách. Ale mě čísla nebaví.“

Jiří z krabice vytáhl malého Ježíška, pokřičoval se a dal ho do jesliček. Pak se podíval na hodinky: „Už musím běžet, za půl hodiny začíná rada města. Musíme vybrat firmu, která opraví radnici po tom požáru. Vybal tři krabice a budeme pokračovat po víkendu. Pa. A s mámou neváhej! Tajfun už je na obzoru.“ Lehounce Melánii políbil, popadl sako přehozené přes desku jesliček a odešel.

Melánie z krabice opatrně vybalila figurku Panny Marie a postavila ji na její místo ve chlívě.

Do místnosti vešel Robin a pomalu, nesměle se k ní přiblížil.

Kudrnatá dívka vzhledla a usmála se na něj.

„Jé, to je náhoda... že tě tu... vidím.“ Robin zkrivil obličej. „Tedy, ona to není náhoda, víš, věděl jsem, že tu budeš, a chtěl jsem tě vidět.“

„To je od tebe hezké.“

Chvilku bylo ticho. Melánie se sklonila do krabice pro figurku Josefa.

Mladík rozpačitě bloudil očima po zemi. Rukou si nevědomky hrál se sluchátky od starého walkmana, která měl zavěšená na krku. „Hmmm, a všimla sis, jak od rána stoupá tlak?“

„Tlak?“

„No, to je neklamně znamení, že přijde bouřka.“

„Aha...“

„Tlak je v počasí moc důležitý, protože tlak je hybnou silou...“

Melánie uhnula očima a postavila Josefa do chléva. Mladík se okamžitě zarazil.

„Moc hezké šaty.“

„Děkuju, mám je ráda.“

„Ano? Dřív měli lidé daleko méně oblečení. Zato teď se lidé oblečením zahltili a nemají možnost vytvořit si k němu vztah. Někdo dokonce oblečení vyměňuje každý rok! Prý podle módy.“

„Já mám tyhle šaty aspoň tři roky a mám je moc ráda, asi proto, že jsem je dostala od táty.“

Robin spokojeně pokýval hlavou. Zase zavládlo dlouhé ticho.

„Vlasy,“ šepł Robin.

„Vlasy?“

„Hnědé... pěkné... kudrnaté... máš.“

„Děkuju,“ znovu se mile usmála.

Chvilku pak proti sobě mlčky stáli.

„Teď bys mohla říct něco ty, ne?“ nadhodil Robin.

„No jasně...“

Melánie se malinko přemýšlivě zamračila.

„Třeba koníčky,“ navrhl mladík, „koníčky máš?“

„No, zrovna tady to je můj největší koníček.“

„Betlém?“

„Ano, vyřezáváme s tátou figurky. Každé léto jsme se zavřeli u nás v garáži a dávali ho dohromady. Bylo to naše království. A každý rok jsme vyřezali aspoň tři figurky a jednu budovu. No a když se sem táta s mámou přestěhovali, tak nám tady nabídli, aby jesličky byly vystavené na Vánoce na radnici,

a ony už tam zůstaly... teda až doteď. Radnice vyhořela a pan Hynek byl tak laskavý, že nám dovolil betlém na nějaký čas přestěhovat sem.“

„A společné téma... prima,“ šeptl si pro sebe Robin.

Milý čtenáři, milá čtenářko, pokud spěcháš, přeskoč tento odstavec, který se věnuje vzniku betlémů:

„Víš, jak vznikla tradice jesliček?“ zeptal se Robin.

„Moc ne, jen vím, že první betlém udělal František z Assisi někdy ve 13. století.“

„Výborně. Bylo to přesně v roce 1223. Tehdy pozval italský šlechtic Giovanni di Velita Františka z Assisi, aby strávil Vánoce na jeho panství. Budoucí světec si prý přál vidět, jak právě narozený Ježíšek leží v nuzném chlívě na seně v jesličkách, a rozhodl se, že tento výjev zobrazí. Vybral si pro něj jeskyni na vrcholu skalnatého kopce u vesničky Greccio, upravil ji jako kapli a uspořádal v ní výjev narození Páně. Sem pozval v noci 24. prosince vesničany, a když nastala půlnoc, rozezněly se všude zvony.“ Robin se na Melánii podíval. Se zaujetím ho poslouchala.

„A když všichni vystoupali k jeskyni, uviděli jesličky, oslíka a telátko. U nich sloužil kněz mši a František četl úryvky z Lukášova evangelia, které vypráví podrobněji o Kristově narození. Tato událost je spjatá nejen s prvním betlémem, ale byla tu prý poprvé sloužena i půlnoční mše.“

Spěchavý čtenáři, vrat' se.

„Ty toho o betlémech tolik víš, že ty ses připravoval?“ usmála se Melánie.

„No... ano... Doufal jsem, že by jesličky mohly být naše společné téma. Nebylo to příliš dlouhé? Někdy nepoznám, jestli to dotyčného zajímá. Táta mi říká, ať si všímám pohledu, a ten tvůj byl... vnímavý.“

„Zajímalo mě to. A kde ty informace bereš?“

„Převážně na Wikipedii. Je to mnoha lidmi kontrolovaný, a proto ověřený zdroj informací. Vědci a historici by měli sdělovat jen ověřené informace. Přišla doba, že kdokoli může cokoliv napsat na síť. Nesnáším neověřené stránky a informace.“ Robin se rozhlédl po prázdné desce betlému. „Ještě toho musíte hodně postavit, co?“

„Jo, chvilku to bude trvat.“ Melánie začala ukazovat na prázdná místa.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Svatby věcí.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.